

8

จิงชิงอีลื้มตาขึ้นอย่างช้าๆ ด้วยสายตาพราวเลือน เขาพยายามรวบรวมสติและมองไปรอบๆ แต่ก็มองเห็นได้ไม่ชัดเจน เขาพบว่าตัวเองนอนอยู่บนที่นอน มีผ้าห่มผืนเก่าคลุมร่างไว้ เพดานที่อยู่ตรงหน้านั้นเป็นไม้และกระเบื้องดินเผาแบบเก่า ภายในห้องมืดสลัวมองเห็นแสงจากตะเกียงน้ำมันที่วางอยู่บนโต๊ะกลางห้อง

เขาพยายามขยับตัว แต่ก็ต้องชะงัก เขารู้สึกว่าร่างกายเล็กลงอย่างผิดปกติ เมื่อยกมือตัวเองขึ้นมาดู จิงชิงอีก็ต้องร้องออกมาด้วยความตกใจ มือที่อยู่ตรงหน้ากลายเป็นมือของเด็กอายุ 10 ขวบ! จิงชิงอีพยายามลุกขึ้นนั่ง มองไปที่ร่างกายและแขนขาของตัวเอง เมื่อจับใบหน้าที่เล็กลง ก็พบว่านี่เป็นใบหน้าของเด็กและมีผิวเนียนนุ่มแบบเด็กๆ ด้วย

“นี่มัน...” เสียงที่เปล่งออกมา กลายเป็นเสียงของเด็กชายวัยไม่เกินสิบขวบ

จิงชิงอีพยายามลุกขึ้นนั่ง แต่เขาต้องทิ้งตัวลงนอนอีกครั้งเพราะเวียนหัว เขาจึงได้แต่นอนมองไปรอบห้องขนาดเล็ก ทั้งห้องมีแค่เตียง

โตะไม้เก่าๆ บนนั้นมีกาน้ำชา ถ้วยน้ำชา และตะเกียงน้ำมัน ไม่มีเฟอร์นิเจอร์อะไรอีก

ทันใดนั้น ประตูไม้ที่ปิดด้วยกระดาษเก่าสีเหลืองก็เปิดออกจากด้านนอก หญิงสาวอายุประมาณ 30 ปี ในชุดเสื้อคลุมยาวสีน้ำตาลแบบจีนโบราณก็เดินเข้ามา ใบหน้าของนางงดงาม แต่ก็ดูเหนื่อยล้า นางถือกละมังดินเผาและผ้าสะอาดเข้ามา

เมื่อเห็นจิงซิงอี่ขยับตัวจะลุก นางรีบวางกละมังไว้บนโตะและรีบเข้ามาประคอง “อย่าเพิ่งลุกนะ เจ้ายังมีไขอยู่!”

จิงซิงอี่จึงนอนลง เขาอยากรู้นางเป็นใคร และที่นี่คือที่ไหน หญิงสาววางกละมังลงบนโตะ ใช้ผ้าชุบน้ำอุ่นเช็ดหน้าและมือให้เขาอย่างอ่อนโยน

“เจ้าชื่ออะไรหรือ” นางถามเขา

“จิงซิงอี่” เขาตอบด้วยเสียงที่แหบห้าวเบาๆ เพราะไม่ได้พูดมานาน

“จิงซิงอี่...” นางยิ้มและถามต่อว่า “ตอนนี้เจ้ารู้สึกอย่างไรบ้าง”

สมองของจิงซิงอี่เริ่มทำงานอย่างรวดเร็ว เขาฟังภาษา การแต่งกาย ลักษณะของห้องและสิ่งอื่นๆ และได้คำตอบแล้วว่า เขาคงย้อน

เวลากลับมาอยู่อีกมิติหนึ่ง เหมือนในนิยายหรือละครที่เคยผ่านตามาแล้วแน่นอน แต่คำถามคือ มันคือโลกในอดีตที่มีอยู่จริง หรือเป็นโลกในอีกมิติหนึ่ง หรือที่ร้ายยิ่งกว่าคือ ข้ามมิติมาอยู่ในนิยายที่เขาเองก็ไม่เคยอ่านด้วยหรือเปล่า!

จึงซิงอีครุ่นคิดอย่างจริงจัง เขาขมวดคิ้วและทำหน้ายู่โดยไม่รู้ตัว ทำให้หน้าตาน่ารักของเขาดูตลกขบขัน หญิงสาวที่เข็ดตัวให้เขาจึงหัวเราะออกมา

จึงซิงอีรีบทำหน้าเฉยๆ แล้วตอบว่า “ตอนนี้ไม่เป็นอะไรมากแล้ว มีเวียนหัวนิดหน่อย”

เขาไม่แน่ใจว่าควรจะใช้ภาษาพูดแบบไหน เขาไม่อยากให้นางจับได้ว่าเขามาจากที่อื่น จึงซิงอีตัดสินใจว่าการพูดให้น้อย ฟังให้มาก น่าจะเป็นทางออกที่ดีที่สุด

หญิงสาวเข็ดหน้าเข็ดมือของเขาเสร็จ จากนั้นก็ถามเขาต่อว่า “เจ้ามาจากไหน พ่อแม่ละ อยู่ที่ไหน”

จึงซิงอีส่ายหัว เขาคงจะต้องใช้รูปแบบเดียวกับในนิยายด้วยการบอกว่าไม่รู้ และจำอะไรไม่ได้ หญิงสาวจึงตบหลังมือของเขาเบาๆ และบอกให้นอนพัก นางจะออกไปเอาอาหารและยามาให้ จากนั้นนางก็เดินออกไป

จิงซิงอันอนนึ่งบนเตียง เขาใช้สมองประมวลผลในสิ่งที่เกิดขึ้นตอนนี้เขามาอยู่ที่โลกอื่นแน่นอนแล้ว แต่จะเป็นที่ไหนและอย่างไร คงต้องใช้เวลาในการหาข้อมูล แต่ตอนนี้ เขานึกถึงจิงเซียวที่ป่วยอยู่ในโลกเดิม ทั้งกังวลและเป็นห่วง ไม่รู้ว่าจิงเซียวจะเป็นอย่างไรบ้าง และจะหายมารักษาได้ทันหรือเปล่า

แต่ในที่สุด จิงซิงอื่ก็พยายามข่มจิตใจที่ว้าวุ่น เขาบอกตัวเองให้ยอมรับความจริงตรงหน้าก่อน ขณะนี้เขาไม่ได้อยู่ที่เดียวกับจิงเซียวแล้ว และไม่รู้ว่าจะได้กลับไปเจอกันอีกหรือไม่ ตอนนี้เขาติดอยู่อีกโลกหนึ่ง และยังอยู่ในร่างของเด็กวัย 10 ขวบที่กำลังป่วย เขาต้องพักผ่อนฟื้นฟูร่างกายให้ดีขึ้น แล้วค่อยคิดหาทางหนีที่ไล่ต่อไป

เมื่อคิดได้ดังนั้นแล้ว จิงซิงอื่จึงตัดสินใจปล่อยให้ชีวิตของเป็นไปตามยถากรรมชั่วคราว เขาใช้เวลานี้ในการพักผ่อนและรักษาร่างกายให้กลับมาเป็นเหมือนเดิม

จนเวลาผ่านไปสองวัน ร่างกายของเขาค่อยๆ ฟื้นตัว เร็วแรง เริ่มกลับคืนมาทีละน้อย เขาจึงลุกจากเตียง และออกไปข้างนอกได้

เมื่อก้าวออกไปข้างนอก เขามองเห็นแสงแดดอ่อนๆ ยามเช้า อากาศเย็นสดชื่น จิงซิงอื่กะพริบตาเพื่อปรับสายตา เพราะอยู่ในห้องที่มืดมานาน เขาเดินสำรวจไปรอบๆ

บ้านขนาดเล็กที่เขาอาศัยอยู่ สร้างจากดินและไม้ หลังคามุงด้วย กระเบื้องดินเผาแบบโบราณ ที่นี่มีสองห้องนอน ด้านหน้าเป็น ห้องรับแขก และมีห้องครัวด้านหลัง เป็นบ้านขนาดเล็กที่เรียบง่ายแต่ สะอาดเรียบร้อย

เขาเดินสำรวจด้านหลังของบ้าน ที่ปลูกผักสวนครัวหลากหลาย ชนิด มีต้นแอปเปิลและพลัมกำลังออกผลขนาดเล็กอยู่ 4-5 ต้น เมื่อเดิน ออกไปหน้าบ้าน และผลักประตูไม้ออกไป เขาเห็นบ้านหลังอื่นๆ อยู่ ห่างออกไป สลับกับทุ่งนาและสวนผักผลไม้ ที่นี่น่าจะอยู่นอกเมือง ออกมา

จึงซิงอียื่นเหมอมองไปรอบๆ เขาไม่อยากจะเชื่อว่า ตัวเองมาอยู่ ในโลกอื่นจริง แต่ลักษณะของบ้านเรือนและผู้คนที่เขาเห็นอยู่ใกล้ๆ ก็ ตอกย้ำให้เขาแน่ใจว่า ที่นี่น่าจะเป็นยุคโบราณอย่างแน่นอน แต่จะยุค ไหน เขาก็ไม่สามารถบอกได้ด้วยข้อมูลแค่นี้

จึงซิงอีเชื่อว่าการมาอยู่ที่นี่ ต้องมีเหตุผลอะไรบางอย่าง และ เชื่อมั่นว่านั่นคือเหตุผลที่ดีด้วย ถึงแม้ว่าเขาจะต้องกลับมาอยู่ในร่างเด็ก 10 ขวบก็ตาม จึงซิงอีโล่งใจมาก เมื่อมีโอกาสได้ส่องเงาตัวเองในกระจก ทองเหลือง และพบว่าตัวเองไม่ได้สิงร่างคนอื่นอยู่ เขาไม่อยากขโมยร่าง คนตายคนไหนทั้งสิ้น เพราะแค่คิดก็ขนลุกแล้ว!

ในตอนนี้ เขานั่งอยู่ที่ธรณีประตูหน้าบ้าน มองคนและรถวู้ลากที่ผ่านไปมา ในช่วงแรกนั้น เขารู้สึกท้อแท้หุดหู่ แต่เมื่อมองเห็นความเป็นจริงที่อยู่ตรงหน้า เขาก็รู้ว่าตัวเองไม่สามารถใช้ชีวิตด้วยความท้อแท้แบบนี้ได้ เขาต้องมองหาโอกาสในวิกฤติให้พบ

จึงจึงอี่เริ่มคิดหาข้อดีของการยอนยุคนี้ มันอาจเป็นโอกาสดีให้เขาได้เรียนรู้การแพทย์แผนจีนตั้งแต่ยุคแรกๆ มีโอกาสพบเจอปรมาจารย์ที่เชี่ยวชาญด้านการแพทย์ สมุนไพร และศาสตร์อื่นๆ ที่ไม่มีในยุคอนาคต และยังได้เห็นสมุนไพรหลายชนิดที่หายากในยุคของเขา และยังได้เห็นด้วยตาตนเองว่า คนที่นี้ใช้สมุนไพรและการรักษาแบบไหนบ้าง และถ้าโชคดีได้กลับไปทีโลกอนาคต ความรู้นี้อาจจะช่วยชีวิตจึงเขียวและคนไขอื่นๆ ได้อีกด้วย

สิ่งที่เขาต้องทำตอนนี้ คือ จะทำอย่างไรไม่ให้คนจับได้ว่า เขาคือแพทย์อายุ 26 ปี ที่อยู่ในร่างของเด็ก 10 ขวบ เขายังต้องทบทวนความรู้ทางประวัติศาสตร์ เรียนรู้การพูดและการใช้ภาษาที่แตกต่างไป แต่ประเด็นนี้ไม่น่ากังวลใจมากนัก เพราะเขายังเป็นเด็ก จึงไม่สามารถใช้ภาษาซับซ้อนแบบผู้ใหญ่ได้ และเด็กก็ไม่รู้อะไรมากด้วย เมื่อหาทางออกได้แล้ว ใจของเขาก็สงบขึ้น

“เสี่ยวอี่!” โม่หยวนหลิงหรือหญิงสาวที่ช่วยเหลือเขา เรียกมาจากในบ้าน “มากินข้าวเข้าได้แล้วจ๊ะ”

เขาลุกขึ้นยืน และเดินกลับเข้าไปในบ้าน อาหารเช้าเป็น ซาลาเปาและโจ๊กเหลวร้อนๆ ถึงแม้จะไม่มีเนื้อสัตว์มากนัก แต่รสชาติก็ อร่อยไม่น้อย

ในระหว่างนั้น โม้หยวนหลงเห็นว่าเขาดีขึ้นมากแล้ว จึงสอบถาม ข้อมูลเพิ่ม เพื่อหาทางช่วยเหลือเด็กชาย จึงชิงอึดอัดสนใจเล่าความจริง บางส่วน ด้วยการบอกว่า เขาอาศัยอยู่กับตาที่เป็นหมอ อยู่ที่หมู่บ้าน เจียวจู โม้หยวนหลงบอกว่าไม่รู้จักหมู่บ้านนี้ แต่นางเชื่อว่าคงจะเป็น หมู่บ้านที่อยู่ในเมืองอื่น จึงชิงอึดใจรีบพูดสนับสนุนความคิดนี้

เขาเล่าต่อว่า ตาสอนให้เขาเก็บสมุนไพรและการรักษาคนไข้ วัน หนึ่งเขามาข้างนอกกับตาเพื่อเก็บสมุนไพร และลั่นลม จากนั้นก็พบว่า ตัวเองมาอยู่ที่นี้ และจำอะไรไม่ได้มากด้วย

โม้หยวนหลงเล่าบ้างว่า “พี่ออกไปเก็บสมุนไพรบนเขา และเจอ เจ้านอนหมดสติที่ชายป่า และเจ้าก็ยังมิมีไข้สูง จึงพากลับมาที่บ้าน”

จึงชิงอึดถามทันทีว่า “ท่านพบข้าคนเดียวหรือ แล้วพบข้าของ อะไรบ้างหรือไม่”

โม้หยวนหลงส่ายหน้า “ไม่มีอะไรเลย พบแต่เจ้านอนสลบอยู่ อีก อย่างนะ” นางมองเขาอย่างแปลกใจ “เสื้อผ้าที่เจ้าใส่ก็แปลกมาก เป็น เสื้อผ้าของผู้ใหญ่ ที่พี่ไม่เคยเห็นมาก่อน”

จึงชิงอีตาโต เขาขอดูเสื้อผ้าชุดนั้น เมื่อหญิงสาวนำมาให้ เขาจับมันขึ้นมาดูด้วยความรู้สึกที่พูดไม่ถูก มันคือเสื้อผ้าที่เขาใส่ในคืนวันที่ตกลงไปในเหวนั่นเอง

โม่หยวนหลงเป็นผู้หญิง มีสัญชาติญาณที่เฉียบคม นางถามเขาอย่างระมัดระวังว่า “ทำไมเจ้าถึงใส่ชุดของผู้ใหญ่ล่ะ แล้วยังเป็นเสื้อผ้าที่ข้าไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อน”

จึงชิงอี้อึ้งไป ในที่สุดเขาจึงพูดว่า “เป็นเสื้อผ้าของท่านตา ข้าคงจะไม่สบายหรือเกิดอะไรบางอย่างขึ้น ท่านตาจึงใส่เสื้อผ้าของท่านให้ข้า ส่วนเสื้อผ้าที่แปลกไป ก็แสดงว่าข้าคงจะไม่ใช่คนที่นี่...แต่เป็นที่ไหนข้าก็จำไม่ได้”

จากนั้นทั้งสองก็เงียบไป เพราะจึงชิงอีก็ทำอะไรไม่ได้ และนางก็นึกไม่ออกว่าเด็กชายจะโกหกนางไปเพื่ออะไร สิ่งที่พวกเขาสัมผัสได้ตลอดเวลาที่อยู่ด้วยกันนี้ คือ อีกฝ่ายตรงข้ามเป็นคนจิตใจดี และจะไม่ทำอันตรายให้อย่างแน่นอน

“พี่หญิง” จึงชิงอีเอ่ยขึ้น “พ็อยู่ที่นี่คนเดียวหรือ”

โม่หยวนหลงเล่าเรื่องของตัวเอง “พี่เคยแต่งงานกับนายทหารที่ประจำอยู่กองทัพอายแดนตะวันตกเฉียงใต้ แต่เขาเสียชีวิตเมื่อ 2-3 ปีที่แล้ว พี่จึงย้ายมาอยู่ที่นี่คนเดียว ส่วนพ่อแม่ของพี่ก็ไม่มีแล้ว เสียชีวิตไป

ในสงครามแล้วก็โรคระบาด” จึงชิงอีถอนหายใจ เขาแสดงความเสียใจกับนาง

แต่แล้วไม่หยวนหลังก็ถามเด็กชายว่า “เสี่ยวอู๋ ถ้าเจ้าหาบ้านไม่พบ เจ้าอยากอยู่กับพี่ที่นี่ไหม”

นางรู้สึกถูกชะตากับเด็กน้อยหน้าตาน่ารักคนนี้มาก เขาฉลาดและดูเป็นผู้ใหญ่เกินตัว นางไม่ยากให้เขาออกไปร่อนเร่พเนจรคนเดียว นางเห็นเด็กกำพร้าหลายคนที่เสียพ่อแม่ไปจากสงคราม ต้องอดมื้อกินมื้อ และตายเพราะความอดอยากอยู่ข้างถนน

จึงชิงอีตอบตกลงโดยไม่ต้องคิด ตอนนี้เขาต้องการที่อยู่ที่พักก่อน เขาจึงขอบคุณหญิงสาว และบอกว่า เขามีความรู้ด้านสมุนไพร การเพาะปลูก และยังอ่านออกเขียนได้ จึงช่วยแบ่งเบาภาระของนางได้ ไม่หยวนหลังไม่ได้คาดหวังอะไรมาก แต่นางก็ดีใจกับความกระตือรือร้นและน้ำใจของเด็กชาย

โม้หยวนหลังมีการศึกษาแตกต่างจากผู้หญิงในยุคนี้ นางเป็นลูกสาวของนายอำเภอจากอำเภอเล็กๆ นางจึงมีความรู้และเขียนหนังสือได้ ตาของนางยังเป็นหมอสมุนไพรด้วย

หลังจากกินข้าวเช้าเสร็จ จิงชิงอีเดินออกมาที่สวนหลังบ้านอีกครั้ง เขากวาดสายตามองแปลงผักและสวนผลไม้ และเริ่มวางแผนในใจ เขาต้องการปลูกผักสวนครัว ผลไม้ และสมุนไพรที่รักษาโรคได้ แต่จะทำอะไรได้บ้างนั้น เขาต้องออกไปสำรวจตลาดในเมือง เพื่อดูการค้าขายสมุนไพร และจะเข้าป่าเพื่อไปเก็บสมุนไพรบางชนิดมาปลูกด้วย

จิงชิงอีเดินกลับเข้าบ้านไปหาโม้หยวนหลัง ที่กำลังนั่งเขียนจดหมายให้ชาวบ้าน นอกจากค้าขายผักและผลไม้แล้ว นางยังรับจ้างอ่านและเขียนจดหมายด้วย

จิงชิงอีพูดกับนางว่า “ข้าอยากออกไปข้างนอก ไปดูว่าที่ตลาดมีพืชอะไรบ้าง ก่อนที่จะปลูกขาย”

โม้หยวนหลังยิ้ม “ได้สิ พรุ่งนี้พี่จะพาเจ้าไป จะได้ซื้อเมล็ดพันธุ์มาปลูกด้วยกัน”

ในยุคโบราณแบบนี้ เด็กที่มาจากครอบครัวธรรมดา ต้องช่วยพ่อแม่พี่น้องทำงานตั้งแต่เด็ก การที่จิงชิงอี้อาสามาช่วยเหลือ จึงไม่ใช่เรื่องแปลก

เช้าวันรุ่งขึ้น พวกเขากินข้าวเช้า และยังเตรียมอาหารกลางวันกับน้ำไปด้วย ทุกวันโม่หยวนหลังจะนำผักในสวนไปขายที่ตลาด วันนี้ก็นำผักใส่ตะกร้าบนหลังเพื่อนำไปขายตามปกติ ตอนแรกนางตั้งใจว่าเมื่อขายเสร็จแล้ว จะกลับมาพาจิงชิงอี้อีไปที่ตลาด แต่เด็กชายบอกว่าเขาจะไปพร้อมกับนางเลย จะได้ช่วยกันขายด้วย

ในระหว่างที่เดินไปนั้น จิงชิงอี้อถามโม่หยวนหลังเกี่ยวกับเมืองที่เขาอยู่ในตอนนี้ นางบอกเขาว่า “นี่คือซานเมืองเปียนจิงจ๊ะ”¹

จิงชิงอี้อคิดอยู่นาน เมื่อถามว่ามณฑลนี้ชื่ออะไร นางตอบว่า “หูหนาน และเมืองเปียนเป็นเมืองหลวง”

เด็กชายถามต่อว่า “แล้วตอนนี้ฮ่องเต้ชื่ออะไรหรือ”

¹ เปียนจิงคือชื่อในอดีต ปัจจุบันเปลี่ยนเป็นไคเฟิง ในนิยายเรื่องนี้จะเรียกว่าไคเฟิง เพื่อความคุ้นเคยของผู้อ่าน

“ฮ่องเต้เหรินจง จากราขวงค์ซ่งเหนื่อจ๊ะ นี่เจ้าสนใจเรื่อง การบ้านการเมืองด้วยหรือ”²

จึงชิงอึ้งใจเต็นแรง ถ้านี่คือยุคของพระเจ้าเหรินจงหรือเจ้าวจิน จั่นก็เป็นยุคของเปาเจิงหรือเปาบุ้นจิ้นนะสิ!!

เขาถามด้วยความตื่นเต็นต่อว่า “ข้าเคยได้ยินท่านดาพุดถึงขุนนางคนหนึ่ง ชื่อเปาเจิง พี่หลังเคยได้ยินหรือไม่”

โม่หยวนหลงพยักหน้า “ใต้เท้าเปาเจิงก็อยู่ในเมืองไคเฟิงนี่ละ ท่านเป็นผู้ว่าการเมืองไคเฟิง แต่พี่ไม่รู้รายละเอียดมากนัก เพราะเป็นคนธรรมดา จึงไม่มีข้อมูลของขุนนาง ถ้าสามีของพี่ยังมีชีวิตอยู่ น่าจะตอบได้มากกว่านี้”

จึงชิงอึ้งเต็นเต็น ดวงตาของเขาเป็นประกาย นี่เขาอยู่ในยุคเดียวกับไอดอลของคนจีนทั้งประเทศจริงๆ หรือนี้!

โชคดีที่เขาชอบดูละครเปาบุ้นจิ้นมาตั้งแต่เด็กๆ ถึงแม้ว่าละครจะจริงบ้างแต่งขึ้นมาบ้าง อย่างน้อยก็ยังรู้ประวัติศาสตร์จากละคร และจากการเรียนโรงเรียน ที่น่าจะช่วยให้เขาเอาตัวรอดที่นี่ได้

² ยุคราชวงศ์ซ่งเหนือ (ค.ศ.960 – 1127)

แล้วเขาก็อาจได้เจอเปาบุ้นจิ้นตัวจริงด้วย! เขาเดินไปคิดไปด้วยสี่หน้าตื่นเต้น ไม่หยวนหลังซึ่งมองอยู่ก็หัวเราะออกมา เด็กคนนี้แปลกกว่าเด็กคนอื่นจริงๆ

พวกเขาเดินมาตามถนนที่โรยด้วยหิน บ้านบริเวณชานเมืองส่วนใหญ่เป็นบ้านชั้นเดียว จะมีสองชั้นบ้านประปราย บางหลังสร้างด้วยไม้และอิฐ หลังคามุงกระเบื้องดินเผา บางหลังมีรั้วไม้ไผ่ล้อมรอบ มีสวนเล็กๆ ปลูกผักผลไม้ และบ้านที่มีฐานะจะสร้างรั้วจากหินและดิน

ผู้คนเริ่มออกมาทำกิจวัตรยามเช้า ชายหนุ่มในชุดเสื้อผ้าฝ้ายสีน้ำตาลเดินพาแว้อออกไปที่ทุ่งนา ผู้หญิงในชุดกระโปรงยาวกับเด็กๆ เดินไปตลาดด้วยกัน ในอากาศมีกลิ่นควันจางๆ จากเตาไฟที่กำลังหุงหาอาหารเช้า ไกลออกไปด้านหลัง มองเห็นทุ่งนาสีเขียวขจีสุดลูกหูลูกตา ชาวนา กำลังก้มหน้าก้มตาทำงานในไร่นา บ้างก็ไถนา บ้างก็หว่านเมล็ดพืชลงบนพื้นดินที่ชุ่มหลุมไว้

เมื่อเดินไปถึงตลาดขนาดใหญ่ ซึ่งมีคนจากหลายหมู่บ้านมาขายของที่นี่ จึงชิงอี้แผงขายของวางเรียงราย พ่อค้าแม่ค้ากำลังจัดวางสินค้า ทั้งผัก ผลไม้ และของใช้ในครัวเรือน ไกลออกไปมองเห็นกำแพงเมืองสูงใหญ่ของเมืองไคเฟิง ผู้คนจูงรถม้า วัว และลา รวมไปถึงสัมภาระต่างๆ เดินมุ่งหน้าเพื่อเข้าเมือง ตอนนี้ประตูเมืองเปิดออก เพื่อรองรับการเข้าออกของประชาชนในช่วงเช้า

จึงซึ่งอึ้งมองภาพตรงหน้าด้วยความตื่นตาตื่นใจ ภาพวาดที่เขาเคยเห็นในหนังสือเรียน ได้มากลายมาเป็นความจริงต่อหน้าเขาแล้ว!

หญิงสาวยกตะกร้าผักที่แบกจากหลังออกมา นางเดินไปที่แผงขายผักของนาง นางทักทายกับพ่อค้าแม่ค้ารอบข้างอย่างคุ้นเคย บางคนเห็นจึงซึ่งอึ้งก็ถามว่า “เสียวหลัง เด็กคนนี้เป็นใครนะ หน้าตาดีจังเลย”

หญิงสาวตอบว่า “ลูกของลูกพี่ลูกน้อง เขาจะมาอยู่กับข้าที่นี่ด้วย” บางคนก็ถามต่อว่าพ่อแม่ไปไหน โม้หยวนหลังตอบอย่างใจเย็นพร้อมกับจัดผักวางบนแผงไม่ว่า “เขาอยู่คนเดียว ข้าก็เลยชวนมาอยู่ด้วย”

นางไม่ตอบคำถามใดๆอีก และทำงานต่อ จึงซึ่งอึ้งก็ไม่พูดอะไรเช่นกัน แต่ตั้งอกตั้งใจช่วยนางจัดแผง และขายผักจนหมดในช่วงสายที่ขายหมดเร็วก็เพราะนางมีลูกค้าประจำ และยังขายผักจำนวนน้อยไม่ใช่เพราะขี้เกียจ แต่นางมีรายได้จากทางอื่นด้วย การมาขายผักช่วยให้นางได้ออกมาพบเจอผู้คนด้วย

เมื่อขายผักจนเสร็จ จึงซึ่งอึ้งเห็นเงินที่ได้เพียงน้อยนิด เขาได้แต่ถอนหายใจ เขาต้องรีบหาเงินเพื่อเลี้ยงตัวเองและช่วยหญิงสาวผู้มีน้ำใจคนนี้แล้ว

พวกเขาเก็บของ ล้อลาคคนรอบข้าง และบอกว่าจะพาเด็กชายไปเดินเล่นในตลาดต่อ โม้หยวนหลิงพาเขาไปย่านขายสมุนไพรซึ่งอยู่อีกมุมหนึ่งของตลาด ที่นี่มีทั้งสมุนไพรวางขายบนผ้าที่ปูไว้บนพื้น และบนแผงไม้เรียงรายไปตลอดสองข้างทาง มีทั้งรากไม้ ใบไม้ และผงยาต่างๆ บริเวณนี้ยังมีร้านแบบห้องแถวขายสมุนไพรและยังรักษาโรคด้วย เสียงผู้คนร้องเรียกคนให้เข้ามาดูสินค้าดังเป็นระยะ กลิ่นหอมของสมุนไพรลอยอบอวลไปทั่ว

จึงชิงอื้หยุดดูการซื้อขายของที่แผงหนึ่ง แม่ค้าพูดกับลูกค้าว่า “นี่เป็นรากโสมภูเขาชั้นดี ช่วยบำรุงร่างกาย แก้อ่อนเพลียได้ดีมากนะ”

“ราคาเท่าไรหรือ” ลูกค้าถามด้วยความสนใจ

“สำหรับพี่ชาย ข้าคิดแค่ 50 กวานเท่านั้น”

ลูกค้าส่ายหน้าปฏิเสธทันที “แพงไปหน่อย ขอ 30 กวานได้ไหม”

แม่ค้าทำท่าตัดใจ “40 กวานก็แล้วกัน รับรองว่าเป็นของคุณภาพดีจริงๆ”

จึงชิงอื้ยืนดูจนพวกเขาซื้อขายเสร็จ จากนั้นก็บอกโม้หยวนหลิงว่า เขาอยากเห็นร้านขายยาทั้งหมดในที่นี้ พวกเขาจึงเดินไปที่ร้านขาย

ยาสมุนไพร หนักร้านมีหมอนั่งอยู่ที่โต๊ะ กำลังจับชีพจรอยู่ เขากลามคนไข้ ซึ่งมีสีหน้าอ่อนเพลียว่า

“ท่านมีอาการร้อนใน นอนไม่หลับใช่ไหม”

“ใช่แล้วท่านหมอ มีไข้ด้วย กินอะไรก็ไม่ค่อยลง”

หมอวัยกลางคนจึงพูดว่า “ข้าจะจ่ายยาช่วยดับร้อนและทำให้นอนหลับสบายให้ ต้มกินวันละสองครั้ง เข้าเย็น สักสัปดาห์หนึ่งก็พอ”

จากนั้นคนไข้ก็ถูกไปรับยาที่พนักงานในร้านจัดใส่ห่อ จ่ายเงินค่ารักษาและเดินออกไป

จึงซึ่งอึ้งรู้ว่านี่เป็นวิธีการรักษาโรคทั่วไป แต่เขาอยากให้เห็นวิธีของหมอที่มีชื่อเสียงด้วย สถานที่เล็กๆ แห่งนี้ไม่ตอบโจทย์เขาแน่นอน

โม่หยวนหลังหันมาถามจิงซึ่งอึ้งว่าอยากจะดูอะไรต่อ จิงซึ่งอึ้งพูดว่า เขาอยากจะเข้าไปเก็บสมุนไพรเพื่อมาแปรรูป และถ้าปลูกได้เขาก็จะทำ โม่หยวนหลังจึงบอกว่าจะพาไปวันพรุ่งนี้

จากนั้น พวกเขาก็ช่วยกันซื้อของที่จำเป็นกลับบ้าน ตอนนี้ได้เวลาอาหารกลางวันแล้ว พวกเขาจึงนั่งกินด้วยกันที่เก้าอี้ยาวข้างทาง และมองดูผู้คน que เดินไปมา ที่นี่มีคนเดินไปมามากกว่าที่ตลาด เพราะอยู่

ใกล้กับถนนไปเมืองหลวง จึงชิงอ้างนางว่า “ทำไมพี่ถึงถึงเชื่อในสิ่งที่ข้าพูดล่ะ ข้าเป็นเด็ก 10 ขวบเองนะ”

โม้หยวนหลังหัวเราะ นางตอบตรงๆว่า “เจ้าเหมือนคนแก่ในร่างเด็ก การพูดการจาและความคิดของเจ้า ไม่เหมือนเด็กเลย พี่เชื่อว่าเจ้าทำได้จริงตามที่พูด”

จึงชิงยิ้มออกมา เขาไม่คิดจะปิดบังความสามารถของตัวเอง เขารู้ว่าโม้หยวนหลังมีความรู้และมีความคิดก้าวหน้า ถ้าเขาอยากรอดชีวิตที่นี่ จะต้องได้รับการช่วยเหลือสนับสนุนจากนาง ถึงเขาจะมีความรู้แค่ไหน เขาก็ยังอยู่ในร่างกายของเด็กสิบขวบอยู่ดี และตอนนี้ก็ไม่มีเงินทุนที่จะเริ่มต้นอะไรเลย การร่วมมือกับนางและสร้างความไว้วางใจระหว่างกัน จึงจะช่วยให้พวกเขามีชีวิตรอดในยุคโบราณ ที่ไม่มีเทคโนโลยีก้าวหน้าแบบนี้ได้